

Спроби організувати психологічну підготовку у відриві від основних предметів професійної та спеціальної підготовки не приносять необхідного результату. Таким чином, дослідження шляхів і способів вдосконалення системи професійної психологічної підготовки співробітників органів внутрішніх справ є одним із пріоритетних напрямків у підвищенні ефективності службової діяльності поліцейського.

Таким чином, висока соціальна значимість діяльності органів внутрішніх справ визначає необхідність вдосконалення основних форм, методів, підходів і технологій організації морально-психологічного забезпечення службової діяльності співробітників поліції, освоєння основ розвитку і реалізації власної психологічної безпеки в поєднанні з готовністю до забезпечення психологічної безпеки громадянина, суспільства, держави.

Список використаної літератури

1. Велитченко Л. К. Цільмак О. М. Психологія особистості : тексти та методики : навч. посіб. / за ред. Л. К. Велитченка. Одеса : ОДУВС, 2008. 177 с.
2. Медведєв В. С. Проблеми професійної деформації співробітників органів внутрішніх справ: теоретичні та прикладні аспекти. К.: Вид-во НАВСУ, 1997. 192 с
3. Платонов І. В. Динаміка психологічної готовності майбутніх офіцерів внутрішніх військ до правоохоронної діяльності: автореф. дис... канд. психол. наук: 20.02.02. / Національна академія Прикордонних військ України ім. Б. Хмельницького. Хмельницький, 2001. 16 с.
4. Ірхін Ю. Б. Організація та здійснення психологічного забезпечення оперативнослужбової діяльності органів внутрішніх справ України: Навчальний посібник. К.: РВЦ НАВСУ, Київський юридичний інститут, 2005.

Джаним Анастасія Сергіївна
здобувач вищої освіти 1-го курсу
Левін Олег Леонідович
доцент кафедри соціально-гуманітарних
дисциплін, кандидат історичних наук
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

КОЗАЦЬКА ЗЕМЛЯ. ЗАПОРІЗЬКА СІЧ

Мабуть, 14 жовтня – одне з найважливіших свят осені. Воно охоплює 3 традиційні свята, а саме: *День українського козацтва, День захисника України, Свято Покрови Пресвятої Богородиці*. Більш детально я розкрию сутність свята *День українського козацтва*.

Для кожного українця поняття «козацтво» індивідуальне і кожен розуміє його по-різному, але для мене, по-перше, це уособлення мужності, справедливості та відважності. Який тяжкий і болючий шлях пройшов кожен козак нашої країни. Біль, спрага, голод, війна – фактори, які заважали цим героям цілковито сформувати себе як особистостей. Але незважаючи на всі тортури та перешкоди, вони все ж таки сформували у собі вольовий дух, який допоміг у боротьбі. По-друге, козацький рух, входить в українську історію як найславніший і героїчний рух існування українського суспільства. Наразі, на мою думку, немає людини, яка б не мала хоч малої бази знань про козацтва. Змалечку нас вчать шанувати, пишатись і залишати у своїй свідомості знання про рідні коріння, здобутки і існування таких героїв, як козаків.

Усе своє життя неспинно і цілеспрямовано ці герої добували мир і злагоду для своєї країни. Перша згадка про українських козаків датована 1489 і 1492 р. Саме з цього часу починається велика історія «великих» людей. У 1648-1657 відбулося одне з найважливіших повстань козаків, повстання під керівництвом гетьмана Богдана Хмельницького у Речі Посполитій, у результаті якого стало створення в Наддніпрянщині самоврядної української держави – Війська Запорозького або Гетьманщини [1]. Проте історія їх завоювань і повстань не завершується. Були і поразки, і великі завоювання, і перемоги, кожен їх крок надавав лише сили та витримки, яка згодом відіграла вирішальну роль у подальших здобутках.

Одним з визначальних етапів розвитку українського козацтва і формування Української козацької держави є виникнення за дніпровськими порогами особливої військово-територіальної політичної організації – Запорозької Січі. На думку І. Каманіна, першовитоками Січі варто вважати кінець XV століття. Він переконаний, що вже тоді за дніпровськими порогами знаходився великий постійно діючий сторожовий загін козаків, який не міг обійтися без хоча б примітивних укріплень, що й стали своєрідним зародком майбутньої козацької вольниці [2]. Напевно, вже тоді ці укріплення й отримали такі назви, як «засіки», або «січі», що походять від слів «сікти», «рубати». Вони уявляли собою дерев'яні фортифікаційні споруди, зроблені з січених, рублених колод [3]. Наявність власного житла відіграло вагомий роль у перемогах славних козаків. Навіть у сучасному світі, власний будинок – це твій спокій, урівноваженість та структурування думок. Тож, як на мене, Запорізька Січ була саме тим місцем, де проводилися запеклі

дискусії і створювалися геніальні ідеї щодо подальшого кроку завоювання території ворога.

Неможливо не згадати про символи козацтва, а саме: булава, бунчук, герб, корогва, печатка, литаври. До кожного символу козацьке суспільство відносилось з великою шаною. Мабуть, через таке шанобливе ставлення, ми маємо можливість на власні очі побачити всі перелічені вгорі символи. Кожний символ мав своєрідне значення для кожного воїна. Наприклад, герб Козацького Війська був у вигляді постаті гетьмана, озброєного мушкетом і шаблею, що свідчить про міцну боєздатність козаків. Корогва була найбільшою святістю козаків, це був прапор Війська Запорізького. Під час завоювання певних територій, саме корогва була знаком перемоги у найвищій точці території. Булава – символ гетьманської влади на Запорізькій Січі.

Великої уваги сучасні історики приділили для детального вивчення і ознайомлення життя козаків, в результаті чого було написано сотні наукових статей, оповідань, віршів, пісень у честь шанування пам'яті про славетний рід. Проте не тільки зараз існують шанувальники цим героям, ще у XIX столітті відомий історик Дмитро Яворницький приділив 3-томне видання, присвячене життю козаків, яке мало назву «Історія Запорізьких козаків». Українських живописців завжди цікавила тема козаччини, національно-визвольних війн, історичних постатей, що відіграли вирішальну роль в історії України, це зокрема, Богдан Хмельницький, Іван Виговський, Петро Сагайдачний, Северин Наливайко, Іван Сірко, Семен Палій, Іван Мазепа та ін. Майстри пензля, починаючи з кінця XVIII ст. і до початку XX ст., зверталися до теми козацтва не тільки з метою «шараварщини» та своєрідної «екзотики», бо, як відомо, у XIX ст. була «мода» в салонах Москви, Петербурга, серед знаті, вельмож на все «малоросійське». Коли говоримо про козаків, то, передовсім пригадуємо історичні козацькі пісні «Засвіт встали козаченьки», «Ой, на горі та й жінці жнуть», «Їхав козак за Дунай»[4]. Також великої уваги для згадки про історію рідного краю приділяють українські школи, ліцеї, університети. Малеча вітає всіх захисників зі святом, дарує подарунки, зроблені власними руками. Саме ці свята є прикладом шанування та формування патріотичної ідеї для молодого покоління. Кожен українець повинен змалечку формувати у себе думку про захист і мир українського народу.

Недарма в цей день відзначається два великих свята – День Українського козацтва і Свято Покрови Пресвятої Богородиці. Як вже нам відомо, з уроків історії України, Богородиця була заступницею Українського народу, покровителькою українського народу, які боронили нашу землю від ворогів. У цей день вся Україна висловлює щире вдячність і пошану всім тим, хто пожертвував власним життям заради світлого майбутнього і народження великих героїв у сучасності. Це свято змушує замислитися кожного з нас, незважаючи чи ми є жінкою, чи чоловіком, дитиною чи змужнілим парубком. Наше подальше життя залежить саме від нас, від наших вчинків і думок. Зробивши хоч один героїчний вчинок, який штовхає нас пишатися собою та надалі надавати приклад своїм друзям, братам та сестрам. Ми не повинні зруйнувати цю дружню, єдину і сильну українську сім'ю, яку століттями будували наші предки. Йти пліч-о-пліч – саме таким гаслом користувалися наші герої, об'єднавши всі свої сили і здібності. Крилатим прислів'ям кожного козака є «Чия відвага, того й перемога», це прислів'я дає нам зрозуміти національну ідею, яку залишили нам наші мужні воїни.

Отже, проаналізувавши всю інформацію і відомості щодо життя Війська Запорізького, можна дійти висновків, що вони несуть тільки повчальний характер. Для мене це люди неймовірної відваги і сміливості. На жаль, на даний час не кожен зможе похизуватися таким міцним і твердим характером, але саме історія допомагає нам залишити у серці кожного українця крихту відважності і патріотизму. Нація козаків повчає молоде покоління до героїчних вчинків, і їх досвід дає нам зрозуміти, що банальне людське «дякую за життя» набагато цінніше за папір.

Список використаної літератури

1. Греченко В., Ярмиш О. Історія України. Всесвітня історія XX-XXI століть. К. 2005. С. 37–39.
2. Каманін І.М. До питання про козачество до Богдана Хмельницького. *Читання історичного товариства Нестора літописця*. Кн.8. Від. 2. К., 1894. С. 88–94.
3. Крип'якевич І., Гнатевич Б., Стефанів З. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х років XX ст.). Львів, 1992. 712 с.
4. Шепелюк В. М. Українське козацтво у творах живопису та графіки (з архівних зібрань ЦДАМЛМ України). К., 2014. 135с.